

[Udenrigsministeren]

har Parlamentet altså ganske stærke begrænsninger.

I forbindelse med de planer, der er om bygning af nye lokaler til det kommende direkte valgte Parlament, har denne problemstilling været berørt mellem Rådet og Parlamentet ikke bare én gang, men adskillige gange. Det skete også under det danske formandskab, og spørgsmålet blev også rejst, da Europa-Parlamentets præsident, hr. Colombo, besøgte København i begyndelsen af denne uge. Da fik jeg et klart indtryk af, at man også i Parlamentet så, at dette var et problem.

Jeg tror imidlertid bare, man må konstatere, at de drøftelser, der det sidste års tid på denne måde har været om Parlamentets byggeplaner, til fulde har demonstreret, at de nuværende værtslande, Frankrig, Luxembourg og Belgien, indtager en meget fast holdning i spørgsmålet om en ændring af reglerne for Parlamentets sæde. De ønsker ikke en ændring i disse regler, og eftersom der skal være enighed mellem samtlige medlemslande om en ændring af reglerne, kan det ikke lade sig gøre, såfremt bare ét af de nuværende værtslande modsætter sig en sådan ændring.

Jeg vil imidlertid godt sige, at regeringen håber, at alle medlemslande også i denne sag efterhånden vil kunne se, at de nuværende forhold faktisk frembyder problemer, og vil lade Fællesskabets interesser veje tungere i forhold til mere lokale interesser.

Men vi må konstatere, at sådan som det ligger nu, forudsætter en ændring enstemmighed. Vi må også konstatere, at en sådan enstemmighed ikke kan opnås. Der gælder en aftale, som vi er nødt til at indrette os efter, og det er samtidig mit klare indtryk, at man i Europa-Parlamentet selv ikke har noget ønske om på nuværende tidspunkt at rejse hele dette problem, bl. a. fordi man synes, det ville være urimeligt, hvis det gik ind som en del af valgkampen forud for det direkte valg til Parlamentet. Ud fra det synspunkt vil jeg godt som regeringens holdning til forslaget sige, at vi erkender, at den nuværende ordning er utilfredsstillende, men vi må samtidig erkende, at vi har indgået en aftale, vi er bundet af, en aftale, som kun kan ændres ved enstemmighed, og vi må konstatere, at den aftale ikke kan forventes ændret på denne side afholdelsen af det direkte valg. Vi må

også tage til efterretning, at der i selve Parlamentet er et ønske om ikke at blande denne sag ind i valgkampen op til det direkte valg, og derfor er vi ikke fremme ved det tidspunkt, hvor vi mener det er rigtigt at træffe beslutninger om dette problem, hvorfor vi ikke på nuværende tidspunkt kan tilslutte os det forslag, der er fremsat.

Erik Holst (S):

Dette forslag rører ved noget meget vigtigt i EF-Parlamentets arbejdsform, nemlig dette, at man har hjemsted tre steder, med alt hvad det medfører af vanskeligheder og problemer. Man kunne derfor godt sige, at der her er et reelt problem, men som vi har hørt udenrigsministeren forklare, er der meget store vanskeligheder ved at få løst dette problem.

Jeg forstår, at fremskridtspartiet ikke mener dette forslag alvorligt, for man vil af bemærkningerne kunne se, at fremskridtspartiets eget medlem i Europa-Parlamentet igennem flere år ikke får lejlighed til at fremlægge så meget som et eneste argument. Det står meget tydeligt i bemærkningerne, at man ikke har haft noget konkret at hænge dette forslag op på, hvad der forbavser mig meget. Man henviser til en bog fra 1975 af en Marcell von Donat, der mildest talt ikke kan tages som noget sandhedsvidne. Man bruger de sædvanlige ejendommelige udtryk, der også giver os andre indtryk af, at man ikke mener det helt alvorligt. Når man f. eks. skriver »galskabslinje« og sådan noget, tror vi andre ikke rigtig på, at fremskridtspartiet føler, der virkelig er et alvorligt problem, der skal løses her.

Nu vil jeg ikke sige, at den sprogbrug, som fremskridtspartiet anvender, altid karakteriserer indholdet. Jeg mener ikke, det er tilfældet her, men man forvrider altså opfattelsen hos os andre med det samme.

Desuden kan man godt undre sig over, at det medlem af fremskridtspartiet, der har kørt mellem disse tre byer og formodentlig har haft mange problemer med det, ikke er medforlagsstiller til dette forslag, men det har han altså ikke følt trang til. Af hvilken årsag skal jeg lade stå hen, for det kan jeg ikke rigtig vide.

Det næste er: er det nu ikke ejendommeligt, at forslagsstillerne 8 måneder før det